



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
11 У. 19218/10
16. јун 2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Томислава Медведа, председника већа, Љиљане Максимовић и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из ..., које заступа пуномоћник Тихомир Кнежевић, адвокат из Вршца, Ивана Милутиновића 28, против туженог Министарства финансија Републике Србије-Управа царина-Комисија за жалбе Управе царина, ради поништаја решења број 148-04-039-00-1751/2009 од 4. јануара 2010. године, донетог у предмету царинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 16. јуна 2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова спора.

Образложење

Оспореним решењем је одбијена жалба тужиоца, поднета против решења Министарства финансија Републике Србије-Управа царина-Царинарница Суботица, 01.01. број УП-1726/1-09 од 28. септембра 2009. године, којим су, у смислу одредбе члана 105. став 5. Царинског закона („Службени гласник РС”, бр. 73/03...62/06), измењени подаци у ЈЦИ УВ-4 број 30876 од 24. децембра 2004. године, ЦИ Јавна складишта, у наименовању 02, рубрике број 31, 33 и 47, а тужилац је обавезан да плати износ од 7.957,18 динара, на име мање плаћеног царинског дуга, а са разлога наведених у образложењу решења.

У тужби, поднетој Управном суду, дана 12. марта 2010. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Навео је да у поступку накнадне контроле царински органи нису на било који начин вршили проверу

намене коришћења увезених монитора, иако је то битна чињеница за сврставање по Царинској тарифи. У примедбама на Записник о накнадној контроли, број Д-83/18-09 од 25. августа 2009. године, указао је на чињенице којима се побија став царинских органа да се монитори које је увозио не користе само и углавном за аутоматску обраду података, те да је у прилог наведеног приложио потврду пошиљаоца, који је овлашћени заступник произвођача увезених монитора (фирма Samsung Electronics Austria GmbH). Наводи да су царински органи увидом у достављену документацију могли утврдити да је тужилац продавао искључиво информатичку опрему и да су сходно томе и предметни монитори, приликом продаје купцима, фактурисани као монитори који се користе за систем за аутоматску обраду података из тарифног броја 8471 Царинске тарифе. Сматра да су царински органи повредили одредбу члана 105. Царинског закона, јер су, сагласно одредби става 2. наведеног члана, били дужни да изврше и контролу комерцијалних докумената и података, у вези са увозом и извозом те робе, или у вези са накнадним комерцијалним пословима са том робом, што, у конкретном случају, није учињено. Понавља наводе жалбе да царински органи нису на било који начин објавили, у складу с одредбом чланом 4. Царинског закона, да се предметна роба сврстава у тарифни став 8528.2190 Царинске тарифе, а не у пријављени став 8471.6090 Царинске тарифе, и да је, стога, неприхватљиво да царински органи уредно царине одређену робу у периоду од 5 година по једном тарифном ставу, а онда ретроактивно изврше накнадни обрачун увозних дажбина, на основу става Управе царина, који је у међувремену формиран, а према коме се роба сврстава у тарифни став са већом царинском стопом. Сматра да су неосновани наводи туженог да се, у конкретном случају, не може применити члан 3а. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку накнадне контроле прихваћене декларације, јер је наведени правилник ступио на снагу после датума прихватања декларације, а у складу с одредбом члана 19. став 1. тачка 1. Царинског закона, износ увозне дажбине за робу за коју је настала обавеза плаћања увозних дажбина, утврђује се према стању и у складу са прописима који важе на дан прихватања декларације. У допуни тужбе од 23. новембра 2010. године, позвао се на пресуду Европског суда правде, број Ц-376/09 и пресуду Управног суда, 23 У. 12343/10 (2009) од 9. јуна 2010. године, а у допуни тужбе од 12. маја 2011. године, на акт Управе царина, број 148-06-483-01-51/2011 од 3. марта 2011. године, којим се обавештавају све царинарнице да је Комитет за хармонизовани систем Светске царинске организације на 46. Седници у септембру 2010. године, донео Одлуку о сврставању колор монитора, описаних у наведеној одлуци (који поседују и DVI интерфејс, односно конектор), у тарифну ознаку 8528.51 Царинске тарифе, која је предвиђена за врсте монитора који се искључиво или углавном користе за системе за обраду података из тарифног броја

84.71 Царинске тарифе, за коју је прописана царинска стопа од 1%, а не у тарифну ознаку 8528.51, која је предвиђена за остале мониторе за које је прописана стопа царине 15%. Наведена одлука је објављена у „Службеном гласнику РС”, бр. 11 од 22. фебруара 2011. године, у складу с одредбом члана 3а. Закона о Царинској тарифи („Службени гласник РС”, бр. 62/05...5/09). Како сматра да је тужени оспореним решењем начинио низ повреда поступка и основних начела управног поступка, пре свега начела законитости и утврђивања материјалне истине, предложио је да Суд поништи оспорено решење и ангажује стручно, и за то, овлашћено лице, које ће утврдити стварно стање ствари у погледу техничких карактеристика увезених монитора, а посебно по питању основне намене, јер је то, у складу са напоменама и коментаром за тарифни број 8471 Царинске тарифе, кључна чињеница за сврставање предметне робе. Сматра да у поновном поступку треба наложити обуставу поступка накнадне контроле, односно наплате накнадно обрачунатог царинског дуга, посебно за спроведене царинске поступке пре издавања обавезујућег акта Управе царина, 01/2.2 број Д-40122 од 19. фебруара 2007. године, с обзиром да је тужилац у свему поступао у складу са прописима, одлукама и мерама царинског надзора и конкретним радњама и налозима царинских органа. предложио је да Суд обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове спора.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, навео да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај спор, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступка, одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и дао разлоге које прихвата и овај суд. Ово стога, што је у поступку накнадне контроле увозне декларације, Тим за накнадну контролу, дана 2. марта 2008. године, у просторијама тужиоца извршио контролу исправности сврставања робе, између осталог, из наименовања 02 предметне декларације, а коју је тужилац у поступку царинења по предметној ЈЦИ УВ-4 пријавио као мониторе у тарифни став 8471.60 90 00 Царинске тарифе, у периоду од 2. марта 2004. године, па до 31. децембра 2008. године, па је на основу техничких карактеристика робе, утврдио да роба трговачког назива СМ910Т није правилно сврстана по Царинској тарифи, а што је имало за последицу мањи обрачун царинског дуга, те да се роба наведеног трговачког назива правилно сврстава у тарифни став 8528.21 90 00

Царинске тарифе, са наименовањем: „видео монитори (у боји) остали“, са стопом царине 15%. О утврђеном чињеничном стању је сачињен Записник, број Д-83/18-09 од 25. августа 2009. године, који је достављен тужиоцу, уз могућност да изнесе евентуалне примедбе на чињенице утврђене накнадном контролом. Након достављених примедби од стране тужиоца на наведени записник, Тим за накнадну контролу је, након оцене, нашао да нису од утицаја на утврђивање другачијег чињеничног стања у погледу сврставања предметне робе од већ утврђеног у накнадној контроли. На основу овако утврђеног чињеничног стања, у поступку накнадне контроле, Царинарница је у складу с одредбом члана 105. став 5. Царинског закона, донела ожалбено решење, којим је изменила податке у одговарајућим рубрикама предметне декларације, а тужиоца обавезала да плати утврђени износ на име мање плаћеног царинског дуга.

У поступку по жалби, Комисија за жалбе Управе царина је прибавила и мишљење стручне службе Управе царина-Одељење за Царинску тарифу, акт број 148-06-039-00-1751/2009 од 29. октобра 2009. године, па је на основу приложене документације нашла да роба чији је трговачки назив СМ910Т, представља LCD колор мониторе, са дијагоналом екрана од 19 инча и максималном резолуцијом 1280 x 1024 пиксела. Да би монитори показали слику на екрану користе следеће интерфејсе: ДВИ конектор и ВГА конектор. Сигнал који монитори добијају преко ВГА конектора омогућава приказивње слика само са машине за аутоматску обраду података, док сигнал који добијају преко ДВИ прикључка омогућава приказивање слика и са машине за аутоматску обраду података и са других видео уређаја (ДВД плејера, ДВД рекордера, машине за играње игара, камкордера...). Имајући у виду наведено, затим на основу техничких карактеристика и описа робе, наведеног трговачког назива, у складу са Основним правилима за примењивање Царинске тарифе 1. и 6. и Напомене 5 уз 84. Главу Царинске тарифе, предметна роба се сврстава у тарифни став 8528.21 90 00 Царинске тарифе, са наименовањем „видео монитори (у боји) остали“, са стопом царине 15%.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је, по оцени овог суда, поступио првостепени орган када је правилном применом одредбе члана 105. став 5. Царинског закона и чл. 3. и 4. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације („Службени гласник РС”, бр. 53/04) за робу стављену у промет по предметној ЛЦИ донео ожалбено решење којим је изменио податке у наведеним рубрикама из наименовања 02, за робу стављену у слободан промет по предметној ЛЦИ и тужиоца обавезао да уплати износ ближе означен у диспозитиву тог решења, на име мање плаћеног царинског дуга, правилно налазећи да је утврђена другачија чињеница у погледу

сврставања предметне робе, која представља податак од кога зависи правилан обрачун царинског дуга. Тужилац се неосновано позива на одредбу члана 3а. Правилника о изменама и допунама Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације („Службени гласник РС“, бр. 95/07), који је ступио на снагу 27. октобра 2007. године, и гласи: „на дан прихватања предметне декларације“, што је у случају тужиоца 24. децембар 2004. године, јер наведене измене нису ступиле на снагу, да би могле бити примењене приликом одлучивања у конкретном случају.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па налази да се не могу прихватити као основани, с обзиром да је тужиоцу, као странци у поступку накнадне царинске контроле, дата могућност да учествује у поступку, да износи чињенице и предлаже доказе, а надлежни управни органи, својим одлукама, детаљно су навели утврђено чињенично стање, разлоге који су били одлучујући при оцени доказа, материјално право и прописе на основу којих су донели одлуке уз детаљно објашњење зашто су, применом тих прописа на утврђено чињенично стање, тужиоцу утврдили обавезу плаћања износа од 7.957,18 динара на име мање плаћеног царинског дуга. Дате разлоге као довољне и правилне, у свему прихвата и овај суд.

Цењен је и навод тужиоца из допуне тужбе од 23. новембра 2010. године, којом се позива на пресуду Европског суда правде, број Ц-376/07, па налази да се не може прихватити са разлога што су царински органи Републике Србије у обавези да у поступку царинења робе примењују важећи Закон о царинској тарифи на дан прихватања декларације, а како је Законом о царинској тарифи („Службени лист СРЈ“, бр. 23/01), за спорну робу из тарифног става 8528.21 90 00 прописана стопе царине 15%, те да није вршена суспензија прописане стопе, Царинарница је оспореним решењем, у складу са важећим националним прописом, правилно применила прописану стопу царине.

Исто тако, Суд није прихватио ни поднету Одлуку о сврставању робе коју је донео Комитет за ХС СЦО достављену у допуни тужбе од 12. маја 2011. године, јер није била донета у моменту одлучивања, односно доношења првостепеног решења Царинарнице Суботица, број УП-1726/1-09 од 28.09.2009. године, а објављена је у „Службеном гласнику РС“, бр. 11 од 22. фебруара 2011. године.

Полазећи од изнетог, а имајући у виду одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости

оспореног решења без одржавања усмене расправе, будући да чињенично и правно стање ове правне ствари нису спорни.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужиоца у овој правној ствари, па је, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом чл. 146. и 149. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 16. јуна 2011. године, 11 У. 19218/10

Записничар
Весна Мугавцић, с.р.

Председник већа - судија
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КО